

(Ίωάν. 2, 12-22)

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΛΑΤΡΕΙΑ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ
Όμιλία στην Μαργαρώνα στις 6/5/2005

Τί σημαίνει λατρεύω τόν Χριστό;

Ήλθαμε στην άγια Έκκλησία για να λατρεύσουμε τόν Κύριό μας Ίησοῦ Χριστό. Άκούσαμε στό άποστολικό ανάγνωσμα, ότι οί άγιοι άπόστολοι Πέτρος καί Ίωάννης, όταν ήλθε ή ώρα τής προσευχής «ή λεγομένη ένάτη», για τόν Έσπερινό δηλαδή, οδήγησαν τά βήματά τους στό ναό τής Ίερουσαλήμ. Έκει συνάντησαν έξω από τό ναό, τόν παράλυτο τόν όποιο ό άγιος άπόστολος Πέτρος τόν θεράπευσε στό όνομα του Κυρίου μας Ίησοῦ Χριστού. Τό μεγάλο εκείνο θαῦμα μάς δείχνει πόσο μεγάλο είναι τό όνομα του Κυρίου μας καί πόσο είναι άπαραίτητο να έχομε τό νοῦ μας να τόν λατρεύομε.

Τί σημαίνει λατρεύω τόν Χριστό;

Δέν σημαίνει άπλῶς ότι πηγαίνω στην Έκκλησία. Γιατί μπορείς να πας καί να άπουσιάζεις. Καί δέν σημαίνει άπλῶς ότι όταν είμαι στό σπίτι μου ή στό δρόμο κάνω μερικές όμορφες σκέψεις.

Λατρεύω τόν Θεό καί τόν Κύριό μας Ίησοῦ Χριστό, σημαίνει έπιθυμῶ να είμαι ένωμένος μαζί του. Να τόν αναγνωρίζω Κύριο καί σωτήρα. Να τόν εύχαριστῶ, να τόν εύγνωμονῶ. Καί να είμαι διατεθειμένος κάθε τόσο, κάθε στιγμή, κάθε ώρα, κάθε ήμέρα, κάτι να του προσφέρω από τόν έαυτό μου.

Ύπάρχει μία θυσία, πού λέγεται «καρπός χειλέων».

Λέω δηλαδή μία προσευχή. «Έλέησέ με, Θεέ μου».

Ύπάρχει άλλη θυσία πού λέγεται «αἶνος καί ὕμνος» στό Θεό. Πού σημαίνει: Τόν τραγουδάω. Ψέλνω τροπάρια. Όποιος αγαπάει κάτι, τό τραγουδάει. Δέν είναι δυνατόν ένας να αγαπάει τόν Χριστό καί να μήν τόν τραγουδάει. Γιατί ή αγάπη έκφράζεται μέ πολλούς τρόπους.

Άκόμα θέλω κάτι να του προσφέρω. Από τίς μικρότερες θυσίες, μέχρι τίς μεγαλύτερες. Οί μικρότερες θυσίες, είναι εκείνες πού βγαίνουν από τήν τσέπη. Οί μεγάλες είναι εκείνες πού βγαίνουν από τήν καρδιά. Καί από τήν καρδιά βγαίνει ή προθυμία να κάνω κάτι.

Ή προθυμία να πηγαίνω στην Έκκλησία.

Ή προθυμία να προσκυνάω τόν Χριστό στην Έκκλησία καί στό σπίτι μου, κάνοντας μετάνοιες.

Ή προθυμία μου να νηστεύω για τήν δόξα του Χριστού.

Ή προθυμία μου να προσφέρω για τήν δόξα του Χριστού, στους φτωχούς.

Καί άκόμη να προσφέρω για τήν δόξα του Χριστού κάτι μικροπραγματάκια μέν πού έχουν όμως τεράστια σημασία.

Ένα κομμάτι ψωμί, ένα ψωμάκι πού τό έφτιαξα έγώ, πρόσφορο, για να γίνει ή Θεία Λειτουργία. Καί λίγο κρασάκι πού τό άγόρασα καί τό πηγαίνω στην Έκκλησία έπίτηδες, για να γίνει ή Θεία Λειτουργία. Καί λίγο λάδι πού τό πηγαίνω για να ανάψουν τά καντήλια, ένώπιον του Κυρίου μας Ίησοῦ Χριστού

καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τῶν ἁγίων.

Αὐτές οἱ θυσίες εἶναι βέβαια μικρές. Ἡ καλύτερα, φαίνονται μικρές, ἀλλά εἶναι πολύ μεγάλες. Ἀκόμη πιό μεγάλες εἶναι κάτι ἄλλες θυσίες πού τίς κάνω εἰς δόξαν Χριστοῦ.

Ποιές εἶναι αὐτές;

Οἱ μεγαλύτερες θυσίες

Ἀπέχω ἀπό ὀρισμένες πράξεις πού τίς θεωρεῖ ὁ Χριστός ἄσχημες καί κακές. Ἔστω καί ἄν ἐγώ μέ τό μυαλουδάκι μου καί οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι γύρω μου δέν τό καταλαβαίνουν καί λένε: «Μπα, γιατί νά εἶναι ἁμαρτία τέτοιο πράγμα; Ἄφοῦ καί τό κορίτσι τό θέλει καί τό ἀγόρι. Καί ὁ ἄνδρας καί ἡ γυναίκα. Γιατί εἶναι ἁμαρτία νά τό κάνουν;»

Γιά τόν ἀπλούστατο λόγο· δέν τό θέλει ὁ Χριστός.

Καί τό μυαλό τό δικό μας, εἶναι φτωχό μπροστά στό μυαλό καί στό βούλημα καί στή θέληση τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἔστω λοιπόν καί ἐάν τό εὐρίσκω ἐγώ μέ τό δικό μου μυαλό, τετραγωνικά σωστό, ἀπλό, ἀθῶο, ἀναμάρτητο, ἀπλό γοῦστο... λέω: «Χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ πού ἦλθε γιά μᾶς στόν κόσμο, ἐγώ δέν τό κάνω ποτέ».

Ὁ ἄνθρωπος, πού σκέπτεται ἔτσι, αὐτός εἶναι πού κάνει θυσία μεγάλη.

Λέει ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος:

«Ὁ καλύτερος δρόμος γιά νά πάει κανεῖς κοντά στόν Χριστό εἶναι νά τηρεῖ τό θέλημά του. Καί ὅποιος δέν κρατᾶ χάριν τοῦ Χριστοῦ νηστεία καί ἐγκράτεια, ποτέ δέν θά καταλάβει γιατί πρέπει νά ἀγωνίζεται καί γιατί πρέπει καί ἄν πρέπει νά ἔχει ἐπικοινωνία καί ἄν μπορεῖ νά ἔχει ἐπικοινωνία σωστή μέ τόν Κύριο καί σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστό».

Τά λόγια τῶν ἁγίων εἶναι λόγια πείρας καί μελέτης βαθειᾶς.

«Ἐάν ὁ ἄνθρωπος», λέει ἕνας ἄλλος μέγας ἅγιος, «δέν φροντίζει νά ἀποκτήσει καθαρή συνείδηση, κάθε μέρα θά αἰσθάνεται τόν ἑαυτό του λίγο καί πιό μακριά ἀπό τόν Χριστό». «Ἄν ὅμως φροντίζει νά ἔχει καθαρή συνείδηση», λέει ἕνας ἄλλος ἅγιος, «αἰσθάνεται σάν τό μικρό παιδάκι πού ὅσο πιό πολύ βλέπει τήν μάνα του, τόσο πιό πολύ θέλει νά βρῆται στήν ἀγκαλιά της.

Τόσο πού ἡ μητέρα του, μέσα στίς ἀπασχολήσεις πού ἔχει, τό βαρύνεται πιά καί τό διώχνει. Καί κεῖνο δέν μπορεῖ νά καταλάβει γιατί ἡ μητέρα του τό διώχνει.

Γιατί θέλει, εἰ δυνατόν, νά εἶναι μόνιμα μέσα στήν ἀγκαλιά της. Ἔτσι αἰσθάνεται καί ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος φροντίζει νά ἔχει καθαρή συνείδηση.

Θέλει νά βρῆται ὅσο μπορεῖ περισσότερο κοντά στό Θεό».

Αὐτή ἡ καθαρή συνείδηση, ἐπιδιώκεται νά ἀποκτηθεῖ μέ τήν λατρεία, πού εἶναι πορεία ἐπικοινωνίας μέ τόν Χριστό. Ἡ λατρεία στήν Ἐκκλησία καί στό σπίτι μας. Κυρίως ὅμως στήν Ἐκκλησία.

Ναός ἢ λαϊκή;

Ἀκούσαμε στό Εὐαγγέλιο, ὅτι πῆγε ὁ Χριστός στήν Ἐκκλησία, στό Ναό τοῦ Σολομῶντος, γιά νά προσευχηθεῖ. Καί ἐκεῖ, ἀντί νά βρεῖ τήν γαλήνη πού

ἀπαιτεῖται γιά νά γίνει προσευχή καί λατρεία, βρῆκε μία μεγάλη ἀκαταστασία. Ὁ ἱερός τόπος ἦταν γεμάτος βόδια, πρόβατα, περιστέρια, μικροπωλητές, μεγαλοέμπορους, ἀκόμα καί τραπεζίτες πού εἶχαν ἕνα σωρό συναλλαγές. Ἄμα ἤθελε κανείς νά τά ἀναλύσει θά ἔλεγε: «Γιά τήν ἐξυπηρέτηση τοῦ κόσμου πού πάει στήν Ἐκκλησία γίνονταν ὅλα». Ἄν δέν εἶχε φέρι ἀρνί, νά τό ἀγοράσει τότε νά τό κάνει θυσία. Ἄμα ἤθελε νά κάνει βόδι θυσία καί κεῖνο νά τό βρεῖ ἕτοιμο. Βέβαια τό πλήρωνε κάτι παραπάνω, ἀλλά τί σημασία εἶχε. Ἐξυπηρετιοῦνταν οἱ ἄνθρωποι. Νά γιατί εἶχε στηθεῖ ὄλο ἐκεῖνο τό παζάρι. Καί κεῖνοι πού εἶχαν τά χρηματιστήρια, τί χρειάζονταν; Οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν μία τάξη πού προέβλεπε: «Ἄν τό νόμισμα εἶχε ἐπάνω μορφές, ὄχι Ὀρθοδόξων, πού θά λέγαμε σήμερα, ὄχι ἀγίων, ἀλλά τά πρόσωπα, τοῦ αὐτοκράτορος ἢ τοῦ ἐπάρχου, δέν ἔκανε νά μπεῖ στό παγκάρι». Γι' αὐτό πήγαιναν καί ἔπαιρναν «ἅγια νομίσματα» ἀπό ἐκείνους πού εἶχαν τίς «τράπεζες» στημένες ἐκεῖ. Ἀλλά ἔτσι γινόταν ἕνα τρομερό ἀλισβερίσι, πού ἀπό ὅταν ἔμπαινε ὁ ἄνθρωπος στό χῶρο τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος τῆς Ἱερουσαλήμ, μέχρι πού ἔφευγε, βρισκόταν μέσα σέ μία φοβερή βαβούρα. Σ' αὐτό τόν χῶρο πῆγε ὁ Χριστός, ἔφτειαξε φραγγέλιο-μαστίγιο ἀπό σχοινιά καί ἄρχισε νά κυνηγáει βόδια καί πρόβατα. Τά ἔκανε καί ἔφυγαν ὅλα μακριά. Στράφηκε μετά σέ κείνους πού εἶχαν τά τραπεζάκια μέ τά χρήματα. Τούς ἔδωσε μία καί τά ἀναποδογύρισε. Πουλοῦσαν ἀκόμη καί περιστέρια, γιά τά φτωχαδάκια. Ἐκεῖνοι πού δέν μπορούσαν νά κάνουν μεγάλη θυσία, ἀγόραζαν ἕνα περιστεράκι καί ἔκαναν θυσία. Θά λέγαμε σήμερα, ἕνα μπουκαλάκι λάδι, ἕνα τέταρτο τοῦ κιλοῦ. Ἦ ἕνα μπουκαλάκι μέ νάμα, ἐκεῖνο πού ἔχει μέσα 80 μέ 100 γραμμάρια. Τόσο ἄξιζε τό περιστεράκι. Χριστός ἀπευθύνθηκε καί σ' αὐτούς πού πουλοῦσαν τά περιστέρια: «Πάρτε τα, γιά νά μή φύγουν γιά πάντα. Σηκῶστε τα καί νά φύγετε».

Ὁ οἶκος μου, εἶναι τόπος προσευχῆς

Γιατί τό ἔκανε αὐτό ὁ Χριστός; Καί μάλιστα γιατί εἶπε μερικά λόγια φοβερά; Λόγια τά ὁποῖα εἶναι χρέος ὅλων μας νά τά προσέξουμε, ἂν θέλομε ἢ λατρεία μας, νά εἶναι λατρεία πού ἀνυψώνει. Πού μᾶς ἀνεβάζει στό Θεό. Πού ἐπιτυγχάνει τόν σκοπό της. Καί ὄχι λατρεία πού θά μᾶς κάνει φεύγοντας ἀπό τήν Ἐκκλησία νά κουνᾶμε τό κεφάλι μας καί νά λέμε: «Μά πῆρα τίποτε; Γιατί πῆγα; Ἦσα γιά νά σταθῶ δυό ὥρες ὄρθια ἢ ὄρθιος; Τί πέτυχα; Τί κέρδισα;» Εἶπε ὁ Χριστός: «Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν».

Πάρτε τά ἀπό δῶ. Νά χαθεῖτε καί σεῖς καί αὐτά ἀπό τόν χῶρο τοῦ Ναοῦ. Ὁ οἶκος μου, λέγει ὁ Θεός, οἶκος προσευχῆς ἐστί. Εἶναι τόπος προσευχῆς. Ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό. Μή τόν μεταβάλετε σέ σπήλαιο ληστῶν. Καί σέ οἶκον ἐμπορίου.

Τί σημαίνει αὐτό γιά μᾶς;

Σημαίνει ὅτι παπάδες, ἐπίτροποι καί κάθε ἄνθρωπος, πού ἔρχεται στήν Ἐκκλησία, νά ἔχει τό νοῦ του, νά μήν εἶναι τό «ἀλισβερίσι» κανενός εἴδους

προτεραιότητα. Νά μήν τόν άπασχολεΐ. Νά εΐναι τό τελευταΐο. Άν ό πιστός πάρει τό κεράκι του, τό τί θά ρίξει, νά εΐναι τό τελευταΐο.

Ό έπίτροπος νά μήν ένδιαφέρεται γιά τά έσοδα τής Έκκλησίας. Καΐ ό παπᾶς νά μήν έχει σέ προτεραιότητα τά δικά του έσοδα. Άλλά νά έχομε όλοι μας στόχο, έπιδίωξη, πόθο τής καρδιάς μας, τήν δόξα του Χριστου. Τήν έκζήτηση του έλέους του. Τήν άξιοποίηση του χρόνου τής λατρείας καΐ τής προσευχής.

Άμα τά κάνομε λιγάκι διαφορετικά καΐ μάλιστα άφηνόμαστε ήμέρα μέ τήν ήμέρα νά παρασυρόμαστε περισσότερο, τότε καταντᾶμε καΐ έμεις όπως τότε. Πού δυό χιλιάδες χρόνια πρίν μπήκε στό Ναό ό Χριστός καΐ μάλιστα λέει τό Εύαγγέλιο όργίσθηκε. Όργίσθηκε ό Χριστός. Θύμωσε, άγρίεψε όταν είδε αυτή τήν κατάσταση.

Γιατί θύμωσε;

Γιατί δέν εΐναι δυνατόν νά μᾶς βλέπει νά φεύγομε από κοντά του. Νά κυλάμε όπως κυλάει ή μπάλα μέ τό χιόνι στόν κατήφορο καΐ αύξάνει συνεχώς, καΐ πηγαίνει όλο καΐ πίο μακρυνά. Εΐναι άνατροπή του έργου του αυτή ή κατάσταση. Έκείνος ήλθε γιά νά μᾶς σώσει, ταπεινώθηκε, σταυρώθηκε καΐ άπέθανε.

Κληρικοί καΐ λαϊκοί εΐμαστε ύπεύθυνοι γιά τήν λατρεία στήν ένορία μας.

Πρέπει νά εΐμαστε ύπεύθυνοι. Πρώτα οΐ ιερείς. Μετά οΐ έπίτροποι. Καΐ μετά όλος ό κόσμος πρέπει νά θέλει αυτή τήν ύπευθυνότητα καΐ νά τήν διατηρεΐ. Νά έχομε τόν οΐκον του Κυρίου, οΐκον προσευχής. Οΐκον λατρείας, αλλά όχι ποτέ μέ κανένα τρόπο οΐκον έμπορίου ή Θεός φυλάξει, σπήλαιον ληστών.

Τό τριπλό σχοινΐ

Πώς θά τά έπιτύχομε αυτά τά πράγματα;

Ένας άείμνηστος δοϋλος του Θεου, ιερέας, πού είχε πολύ άσχοληθεΐ μέ τήν Άγία Γραφή λέει τά έξής λόγια: «Όπως ό Χριστός ένωσε τρία σχοινιά γιά νά έπιβάλει τήν τάξη τότε, έτσι καΐ έμεις χρειαζόμαστε τρία σχοινιά».

Ποιά εΐναι αυτά τά τρία σχοινιά;

Ένα εΐναι ή προσευχή, τό δεύτερο εΐναι ή συμβουλή καΐ τό τρίτο εΐναι ή προσοχή.

• Προσευχή χρειάζεται όταν ένας άνθρωπος διαπιστώσει, δεΐ, ότι ό παπᾶς δέν πάει καλά. Έπειδή δέν εΐναι σωστό, έτσι εύκολα νά πηγαίνει ό καθέννας νά κάνει ύποδείξεις καΐ νά δίνει συμβουλές στόν πνευματικό του Πατέρα.

Άμα λοιπόν τόν άγαπάει νά κάνει προσευχή. Η προσευχή εΐναι ή μεγαλύτερη δύναμη. Η προσευχή χωρίς νά τό καταλαβαίνει κανείς καρποφορεΐ καΐ φέρνει άποτέλεσμα. Χωρίς νά φαίνεται. Γιατί τό μεγαλύτερο όπλο μας, είπε ό άπόστολος Πέτρος, εΐναι ή έπίκληση του όνόματος του Χριστου. «Βάλε Χριστέ μου τό χέρι σου. Μήν τόν άφήνεις νά πάρει τόν κατήφορο, νά φύγει από τό θέλημά σου τό άγιο».

Τό όνομα του Χριστου πού έκανε όρθιο καΐ ύγιᾶ τόν παράλυτο, θεραπεύει χωρίς νά τό δεΐς καΐ νά τό καταλάβεις, γιατί τό πρόβλημα εΐναι ψυχικό.

Τότε ή άρρώστια παράλυτου ήταν σωματική. Καΐ όλοι τόν είδαν πώς χοροπήδησε καΐ στάθηκε όρθιος. Άλλά στίς άρρώστιες τής ψυχής ή θεραπεία

δέν φαίνεται άμέσως. Μόνο ό Χριστός τήν βλέπει. Έμεϊς, σιγά-σιγά τήν διαπιστώνουμε στό μέλλον.

• Σέ εκείνους πού εϊμαστε ίσια, δίνομε συμβουλή.

Τούς λέμε: «Πρόσεξε. Κάτι στραβό γίνεται. Μή τό κάνετε έτσι».

Οί καλοί άνθρωποι, έχουν τά αύτιά άνοιχτά στή συμβουλή.

Όποιος δέν έχει τά αύτιά του άνοιχτά στή συμβουλή, μέσα στό χῶρο τής Έκκλησίας είναι επικίνδυνος.

• Τέλος ό καθένας για τόν έαυτό του πρέπει νά έχει προσοχή και έπαγρύπνηση.

Η έπαγρύπνηση και ή προσοχή σημαίνει: Στρέφω τά μάτια πρός τά μέσα και κοιτάζω πῶς πάω, πῶς βαδίζω, πού στέκω.

Άμα κοιτάζομε πότε-πότε άδελφοί, τά μύχια τής καρδιάς μας και τής σκέψης μας και τά συναισθήματά μας, δέν θά μείνει τίποτε πού δέν θά τό καταλάβομε και δέν θά τό διορθώσομε.

Η τελευταία συμβουλή

Τό 1789, έγινε ή μεγάλη Γαλλική έπανάσταση.

Η Γαλλική έπανάσταση είχε γίνει, γιατί τρεις προηγούμενοι βασιλιάδες, ήταν μεγάλοι μέν, αλλά ότι χειρότερο μπορούσε νά φαντασθεϊ κανείς σέ άσέβεια και σέ παληανθρωπία. Έτσι είναι ή άλήθεια. Ό μεγάλος βασιλιάς Λουδοβίκος ό ΙΔ΄ και ό διάδοχός του Λουδοβίκος ό ΙΕ΄, ήταν νά φυλάει ό Θεός τόν κόσμο νά μήν ξαναπαρουσιαστούν τέτοια τέρατα. Μεγάλοι μέν, τέρατα δέ.

Ό διάδοχός τους ό Λουδοβίκος ό ΙΣΤ΄ ήταν ένας εύσεβής άνθρωπος. Στίς δικές του ήμέρες έγινε ή έπανάσταση. Μετά από τρία χρόνια από τήν έπανάσταση τόν καταδίκασαν σέ θάνατο. Και τόν εκτέλεσαν. Λίγο πριν τόν εκτελέσουν, ό εύλαβής αυτός άνθρωπος εϊπε:

«Πεϊτε σέ όλους έκ μέρους μου: Τελευταία μου συμβουλή. Προσφορά γι' αυτόν τόν λαό, τόν όποιο έγώ τόν αγάπησα. Και τόν αγαπῶ».

Ήταν ταπεινός και γεμάτος καλωσύνη άνθρωπος. «Πέστε του. Τό μόνο πού έχει άξία στή ζωή, είναι ό φόβος του Θεου. Η λατρεία και ή προσκύνησή του.

Όποιος αυτά τά τηρεϊ, φροντίζει δηλαδή νά έχει φόβο Θεου και νά προσκυνᾷ και νά λατρεύει τόν Κύριο και σ' αυτή τήν στιγμή πού βρίσκομαι έγώ τώρα, έτοιμος για εκτέλεση, έχει γαλήνη και παρηγορία. Έχει μέσα του τόν Χριστό πού του δίνει ειρήνη».

Θά συμπληρώναμε: Όποιος έχει άκόμη και σέ τέτοιες στιγμές, ειρήνη και γαλήνη, σημαίνει πῶς είναι τό μικρό παιδάκι, πού έχει πέσει στήν άγκαλιά του πατέρα του ή τής μητέρας του και δέν τήν χορταίνει τήν άγκαλιά τῶν γονιῶν του.

Νά μάς άξιῶνει ό Θεός:

Νά κάνομε πρώτα κάτι πολύ άπλό. Νά κάνομε δηλαδή σωστά τόν Σταυρό μας, πού είναι και αυτό μία θυσία, μία προσφορά, μία δοξολογία του Κυρίου.

Νά προσκυνοῦμε τόν Κύριο κρυφά και μυστικά στό σπίτι μας ό καθένας. Νά κάνομε μετάνοιες.

Νά νηστεύομε. Ό καθένας κατά τήν δύναμή του. Άλλά όπωσδήποτε νά νηστεύομε εις δόξαν του Κυρίου μας Ίησου Χριστου και νά έρχόμαστε στήν

Ἐκκλησία. Μόνο μέ αυτό τόν στόχο. Τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ.
Γιατί μερικοί, ὅταν ἔρχονται στήν Ἐκκλησία ἐνδιαφέρονται γιά δοσοληψίες.
Μερικοί ἄλλοι, ὅπως ἔλεγε ὁ πατήρ Ἰωήλ Γιαννακόπουλος, ὅταν βρίσκονται
μέσα στήν Ἐκκλησία, μοιάζουν μέ τά βόδια ἢ μέ τά περιστέρια πού πουλοῦσαν
τότε. Γιατί ἀπό τήν ὥρα πού ἔρχονται κάθονται βαρεῖς καί δέν ἐννοοῦν νά
σηκωθοῦνε, οὔτε ὅταν εὐλογεῖ ὁ παπᾶς, οὔτε ὅταν λέγει «Τά ἅγια τοῖς ἀγίοις».
Παραμένουν ἀδιάφοροι μέχρι πού νά φύγουν.
Ποιοί μοιάζουν μέ τά περιστέρια πού πετᾶνε πέρα-δῶθε; Ἐκεῖνοι πού ἡ σκέψη
τους δέν συγκεντρώνεται ποτέ σέ ἐκεῖνα πού λέει ὁ παπᾶς καί ὁ ψάλτης· στήν
προσευχή. Ἀλλά τρέχει ἄλλοῦ. Πετᾶ σάν περιστεράκια στούς οὐρανοῦς.
Νά μᾶς φωτίζει ὁ Χριστός νά κάνομε τήν λατρεία μας, οὐσία λατρείας.
Ἡ σημερινή ἑορτή εἶναι ὅτι ἡ Παναγία ἔδειξε καί τόπο λατρείας καί τήν
δύναμη τῆς λατρείας, ἀφοῦ εἶπε στόν Λέοντα: «πήγαινε ἐκεῖ καί θά βρεῖς τό
ἁγίασμα». Πού ἔγινε τό μεγαλύτερο ἁγίασμα τῆς Κωνσταντινούπολης, τόπος
συρροῆς τοῦ κόσμου καί θαυμάτων τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἀμήν.-